

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă de informare cu privire la jurisprudența Curții nr. 165

Iulie 2013

Allen c. Regatului Unit al Marii Britanii [MC] - 25424/09

Hotărâre 12.7.2013 [MC]

Articolul 6

Articolul 6-2

Prezumția de nevinovăție

Refuzul acordării de despăgubiri ca urmare a anulării unei condamnări penale a reclamantei : *nicio încălcare*

În fapt – În septembrie 2000, reclamanta a fost condamnată pentru uciderea din culpă a copilului ei. Condamnarea s-a bazat pe mărturia unor experți medicali, care au crezut că leziunile suferite de băiat erau în concordanță cu "sindromul copilului scuturat", numit și "traumatism cranian non-accidental". În recurs, reclamanta a susținut că noi dovezi medicale păreau să indice faptul că leziunile ar putea fi atribuite unei alte cauze. În iulie 2005, Curtea de Apel (Secția penală - CACD) a anulat condamnarea pe motiv că nu s-a bazat pe o fundație solidă și noile dovezi ar fi putut afecta decizia juriului. Procedura nu s-a redeschis, având în vedere faptul că reclamanta executase deja pedeapsa.

Reclamanta a formulat o cerere la ministrul de interne, în baza articolului 133 din Legea din 1988 privind justiția penală, care prevede că despăgubirea se plătește persoanei în cazul în care, după ce a fost condamnată penal, se descoperă un fapt nou sau recent descoperit care dovedește dincolo de orice îndoială rezonabilă că a existat o eroare judiciară. Această solicitare a fost respinsă. O cerere de apel a acestei decizii a fost respinsă de către Înalta Curte, care a concluzionat că CACD a spus doar că noile elemente, combinate cu dovezile prezentate la proces, "indicau posibilitatea ca un juriu să o fi putut achita pe reclamantă." Reclamanta a depus recurs, dar i-a fost respins de către Curtea de Apel, care a hotărât că achitarea " nu însemna că acuzațiile împotriva reclamantei au fost pe deplin înlăturate, astfel încât criteriul de "eroare judiciară", nu a fost îndeplinit.

În cererea sa la Curtea Europeană, reclamanta a susținut că motivele prezentate în decizia de a nu o despăgubi au încălcat dreptul său la prezumția de nevinovăție.

În drept - Articolul 6 § 2

a) *Domeniu de aplicare* - Problema în fața Curții nu este dacă refuzul de a acorda o despăgubire, în sine, a constituit o încălcare a dreptului reclamantei de a fi prezumată nevinovată (articolul 6 § 2 nu garantează unei persoane achitate dreptul la despăgubire pentru o eroare judiciară), ci dacă motivarea și limbajul folosit au fost în concordanță cu prezumția de nevinovăție.

b) *Aplicabilitate* - articolul 6 § 2 are două aspecte. Primul impune anumite cerințe procedurale în procesul penal în sine (în special în ceea ce privește sarcina probei, prezumții de fapt și de drept, precum și dreptul persoanei de a nu se autoincrimina). Al doilea aspect, care este relevant în cazul reclamantei, este de a preveni ca persoanele care au fost achitate sau pentru care procedurile penale au încetat să fie tratate de către funcționari sau autoritățile publice ca vinovate, deoarece acestea sunt, de fapt, nevinovate. În cazul în care procedurile penale au încetat, o persoană care dorește să se prevaleze de articolul 6 § 2 în procedurile ulterioare trebuie să indice existența unei legături între cele două proceduri. O astfel de legătură poate fi prezentă, de exemplu, atunci când acțiunea ulterioară necesită luarea în considerare a rezultatului procedurii penale și, în special, atunci când este nevoie ca instanța de judecată în cauză să analizeze hotărârea penală, să se angajeze într-un studiu sau evaluare a probelor pentru a face o evaluare a participării reclamantului în oricare dintre evenimentele care au dus la actul de acuzare. Legătura necesară a fost prezentă în acest caz, întrucât dreptul de a cere despăgubiri rezultă din achitarea reclamantei, în plus, ministrul și instanțele de judecată competente trebuie să ia în considerare hotărârea inițială. Prin urmare, articolul 6 § 2 este aplicabil.

Concluzie : excepția preliminară este respinsă (în unanimitate).

c) *Fond*- Nu există o modalitate unică de a determina condițiile în care nu a existat o încălcare a articolului 6 § 2 în cadrul unei proceduri ulterioare încetării procedurilor penale. Lucrurile depind în mare măsură de natura și contextul procedurilor în care a fost adoptată decizia atacată. În toate cazurile, însă, și indiferent de abordare, termenii utilizați sunt esențiali atunci când vine vorba de a evalua compatibilitatea cu articolul 6 § 2.

În ceea ce privește natura și contextul procedurilor desfășurate în cazul reclamantei, Curtea observă că nu a fost, strict vorbind, vorba despre o achitare "pe fond". Deși, în mod oficial, este o achitare, se poate vorbi mai degrabă de o încetare a procesului penal.

De asemenea, Curtea notează că trebuie îndeplinite criterii specifice în conformitate cu secțiunea 133 din Legea din 1988 , pentru a exista un drept la despăgubire : solicitantul trebuie să fi fost condamnat, să fi primit o sentință și un apel tardiv trebuie să-i fi fost admis pe motiv că un nou fapt arată dincolo de orice îndoială rezonabilă că a existat o eroare judiciară. Aceste criterii, în afară de câteva diferențe minore de natură lingvistică, corespund cu cele de la articolul 3 din Protocolul nr. 7 , care trebuie să fie interpretat într-o manieră compatibilă cu articolul 6 § 2 din Convenție. Nimic din aceste criterii nu pun sub semnul întrebării nevinovăția unei persoane achitate, precum și legislația în sine nu impune nicio evaluare a vinovăției penale a persoanei în cauză.

În ceea ce privește limbajul instanțelor naționale, Curtea consideră că, luat în considerare în contextul cauzei, nu au contestat achitarea reclamantei, nefiind incompatibil cu nevinovăția persoanei în cauză. Examinând dacă s-a produs sau nu a produs o "eroare judiciară", instanțele de judecată nu au comentat cu privire la aspectul dacă reclamanta ar fi trebuit să fie achitată sau condamnată. În mod similar, ele nu au emis niciun comentariu cu privire la aspectul dacă dovezile au îndreptat balanța în direcția vinovăției reclamantei sau mai degrabă a nevinovăției sale. De fapt, ele au repetat în mod constant că, dacă s-ar fi redeschis procedura, sarcina de a evalua noile elemente ar fi aparținut juriului.

În plus, în conformitate cu legislația engleză, este responsabilitatea juriului să evalueze probele prezentate și să decidă cu privire la vinovăția acuzatului. Rolul CACD în cazul reclamantei a fost de a investiga dacă condamnarea este sau nu solidă, și nu s-a substituit juriului. Decizia de a nu redeschide procedura a evitat un stres suplimentar pentru reclamantă. Înalta Curte și Curtea de Apel fac referire în mare parte la hotărârea CACD cu privire la conceptul de eroare judiciară și au pus la îndoială concluzia cu privire la condamnare, nu au sugerat că CACD ar fi apreciat greșit probele. Au acceptat ca atare concluziile CACD și s-au bazat pe ele, fără a le schimba sau reevalua pentru a stabili dacă criteriile prevăzute la articolul 133 au fost îndeplinite.

Concluzie : nicio încălcare (unanimitate).

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de către Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.

Apăsați aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența Curții](#)

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013.**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Traducerea poate fi reprodusă în scop necomercial, condiția fiind ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior și la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului. Dacă intenționați să folosiți vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2013**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2013**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication

de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.